

Бързо изтичах на долния етаж и отворих входната врата на апартамента. Нора и хората му бързо влязоха и внесоха пленниците в една отделна стая. Поставиха им ограничители на краиниците и ги заключиха.

- Ще се наложи да си сменим квартирата – каза Нора.

- Имаш ли нещо пред вид? - попитах аз.

- Да – кимна той. - Наел съм няколко подобни, за да можем да се преместваме бързо. Довечера се изнасяме.

- А какво ще правим с тези? - попита Братея.

- След известно време техните хора ще си ги потърсят – каза Нора. - Няма да ги мъкнем повече.

- А какво направихте с оборудването, което намерихте в квартирата им? - попита Адон.

- Унищожихме го – вдигна рамене Нора. - На нас за какво ни е?

- С него ме контролираха – отвърна Адон. -

Можеше да го проучим.

- Беше в огромни количества – обясни Нора. -

Нямам представа кое от устройствата е служело за тази цел. Затова унищожихме всичко.

- Как? - поинтересува се Братея.

- С техните оръжия – посочи кръста си Нора. Там беше закачено странно устройство.

- Нали не бяха оръжия? - изненада се Братея.

- Това са модифицирани оръжия – обясни Нора. -

Настроени са за зашеметяване, но при настройка на по-голяма мощност могат да нанесат сериозни поражения на всичко наоколо, не само да убиват хора. С такова оръжие мога да сваля въздушен летателен апарат, каквито има полицията на Хронда.

- А защо ги взехте, ако са оръжия? - попита Братея.
- Нали разбра – отговори Нора, - извънредна ситуация.

- Добре – съгласи се Братея. - Но не си се съветвал с никой над теб.

- С кого? - учуди се Нора. - С госпожа Хронхра?
Или с господин Тона старши?

- Не е нужно да бъдеш хаплив – погледна го остро Братея. - Но ако питаш мен, да, трябваше да уведомиш Съвета.

- Изпратих вече рапорт – каза Нора и посочи таблета си. - Искаш ли да го прочетеш?

Братея млъкна и влезе в стаята си

- Не й е лесно – каза ми Нора. - Иначе не е лоша.

- А госпожа Хронхра? - попитах аз.

- Тя ми е началник – вдигна рамене Нора.

- Няма как да знаеш – казах аз.

- Тоест? - погледна ме Нора.

- Кой я замества? - зададох му въпрос, без да уточня какво исках да кажа.

- Аз – отвърна Нора.

- А на нея кой й е началник? - попитах пак.

- Съветът – лаконично отвърна Нора.

- Ето, това е отговорът – казах аз. - Госпожа Хронхра не е в състояние да изпълнява функцията си. Следователно, ти я заместваш и в момента само Съветът е над теб.

Нора се усмихна криво и изпръхтя.

- Пф! Кажй го на господин Тона старши.

- Защо? - не разбрах аз.

- Защото той ще признае, че госпожа Хронхра не е в състояние да изпълнява функциите си само, ако му

занесем трупа ѝ – обясни Нора.

- Добре – казах аз. - Нали той е само председател на Съвета. Останалите членове нямат ли глас?

- Аз съм полицай, а не политик – отсече Нора. - Не ме питай за такива неща. Сигурно ще те объркам. По-добре питай Братея. Тя ги разбира тези неща. Нали тя е съветник на майка си по политически въпроси.

- За това заплаща ли се? - наивно попитах аз.

- Там е работата – Нора се приближи към мен и понижи гласа си. - Плаща се мнооого!

- Значи, Братея според думите ти не е безработна? - зададох следващия си наивен въпрос.

- Безработна! Ха! - презрително каза Нора. -

Приказва ги едни...

- А защо живее в къщата на майка си? -

поинтересувах се аз.

- Защото отстъпи своята на дъщеря си – отговори

Нора. - Тя е млада и трябва да си създаде семейство.

- А Братея? - зададох следващия въпрос. - Нейното семейство?

- Остана сама – обясни Нора. - Мъжът ѝ изчезна преди много години.

- Изчезна? - изненадах се аз.

- Да – потвърди Нора. - Случаят му още не е решен.

- Той какъв е бил? - попитах аз.

- Мой колега – отговори Нора. - При една мисия в друго измерение се изгубиха следите му. Изчезнаха десет души.

- В кое измерение? - поисках да разбера аз.

- Не в това – поклати глава Нора. - В друго, което се оказа опасно за нашите екипи.

- Защо? - учудих се аз.

- Не знам – вдигна рамене Нора. - Не се върна и екипът, изпратен да ги търси, и Съветът забрани преминаването в онова измерение.

В този момент видях на таблета си, че съм получил нов имейл. Отидох в инбокса и видях темата: Re: издирваме изчезнали лица!

- А! - възкликнах аз. - Детективите...

- Какво казват? - поинтересува се Нора.

Отворих имейла и прочетох:

„Нова информация. Необходима незабавна среща в кантората. Чакаме ви“.

- Явно трябва да отидеш веднага – каза Нора. -

Адон, ще можеш ли да го придружиш?

- Във форма съм – отговори Адон. - Нищо ми няма.

- Добре – кимна Нора. - Тръгвайте. И, за всеки случай, вземи това.

Нора подаде на Адон едно от оръжията на хората без лица.

- Можеш ли да се справиш? - попита я той.

- Да – потвърди Адон и прибра оръжието в чантата си. - От тях научих как се използва.

- От тях? - учуди се Нора.

- Да – кимна Адон. - Нали ми бяха в мозъка два дена.

- Значи, обменяли сте информация – каза Нора.

- Голям обмен – горчиво се усмихна Адон и тръгна с мен надолу по стълбите.

- Колата остана там – извика Нора.

- Няма проблем – казах аз. - Ще хванем такси.

На улицата махнах на едно такси и то спря.

Качихме се и то ни закара до кантората 'Звезден прах'.

Платих на шофьора и излязохме от колата. Огледахме се на

всички страни и не забелязахме нищо подозрително.

Адон ми кимна и влязохме във входа на сградата, в която беше кантората. По стълбите не срещнахме никого. Вратата на апартамента този път беше отворена. Отвътре се чуваха гласове. Ослушахме се и тъй като гласовете не ни се сториха заплашителни, влязохме. Във фойето нямаш никой, но по гласовете се ориентирахме накъде да тръгнем. Този път беше друга стая.

Надникнахме в стаята. Вътре, освен познатите ни трима детективи, имаше и двама непознати, които говореха на висок глас. Езикът ми беше непознат.

- А! - извика детективът, който и сега седеше зад бюро до прозореца. - Господин Иванов! Влизайте, влизайте!

Адон ми направи знак да вляза пред нея.

- Не се безпокойте! - каза детективът. - Безопасно е. Не е нужно да сте нащрек. А и ако е опасно, оръжието няма да ви помогне. Можете да седнете.

Не казах нищо. Оставих го да продължи.

- Това са наши сътрудници – посочи той двамата непознати. - Те смятат, че са открили госпожа и госпожица Иванови.

- Смятат? - повторих аз.

- Добре – каза детективът. - Това е почти сигурно.

- Е? - погледнах го въпросително.

- Проблемът е с транспорта и сигурността – отвърна детективът.

- Пояснете – подканих го аз.

- Транспортът до там ще е скъп – уточни той.

- И къде е това 'там'? - поинтересувах се аз.

- Този въпрос е изключително деликатен – уклончиво започна детективът. - Знаете, че не бихме

рисували сигурността нито на нашите клиенти, нито своята.

- Е? - опитах се да измъкна още информация.

- Затова все още не мога да споделя с вас локацията – разочарова ме детективът.

- Не можете? - учудих се аз.

- Не – кимна той, - но мога да ви уверя, че те са добре.

- Това можеше да го напишете в имейла – ядосах се аз.

- Не – завъртя глава детективът. - Кантората ни е защитена, а имейлите не.

- Защитена? - кипнах аз. - Вие майтап ли си правите с мен?

- Господин Иванов! - повиши тон детективът. - Щом казвам, че е защитена, значи е защитена. В нея не могат да се появят неканени гости.

- Вратата беше широко отворена – казах аз.

- Нали знаете – усмихна се той за пръв път и чак сега забелязах лицето му. - Те не използват врати.

- Е? - продължих да губя търпение.

- Не ви извиках само за това – каза спокойно детективът. - Оказа се, че ситуацията е далеч по-сложна, отколкото предполагах в началото. След получената информация можем с по-голяма сигурност да определим приблизителната цена на операцията по освобождаване на госпожа и госпожица Иванови.

Не казах нищо, само го погледнах въпросително.

- Ще са ни необходими допълнителни средства за подготовка и осъществяване на операцията – обясни детективът. - Има в общи линии два варианта. Първият е да се откажете от услугите ни, а вторият – да ни предоставите

необходимите средства.

Погледнах Адон. Тя не издаваше безпокойство с изражението на лицето си. Обаче забелязах поразителния контраст между красивите черти на лицето ѝ и тези на детективите, които също бяха хора без лица. През ума ми мина какво ли не. Хората без лица и детективите заедно ли действаха или бяха от различни групировки? Нямах представа.

Адон леко притвори очи и кимна.

- А те възлизат на? - зададох въпрос в стила на детектива.

- Петстотин хиляди евро – спокойно и отчетливо произнесе детективът.

В първия момент не можах да осъзная чутото, в следващия всичко в мен закипя, но накрая се овладях и казах:

- Това откуп ли е?

- Не – отговори детективът. - Ако беше откуп, сумата щеше да е многократно по-голяма. Това са средства, с които да подготвим и евентуално осъществим операцията по освобождаване на госпожа и госпожица Иванови.

